

Michal Jedinák

Štrajk

Harry Budds vstal ako obyčajne, o ôsmej, prebudený príjemným škrabkaním najnovšieho typu bioelektronického budíka. Nech si hovorí kto chce, čo chce - pomyslel si - vynález biomechanických čipov, ktoré sa vzápätí stali základom prakticky všetkých prístrojov, bol obrovský skok vo vedecko-technickom vývoji ľudstva. Navyše prístroje už nepôsobia takým chladným dojmom. Systémovo sú postavené na princípe nervovej sústavy, čo im umožňuje istý stupeň samostatného myslenia a rozhodovania. V praxi to znamená, že si človek môže napríklad pokecať s toaletou.

Kým sa Harry obliekal, na tvár si položil drobný holiaci strojček. Bolo to nanajvýš praktické. Strojček mu zaželel dobré ráno, Harry vysvetlil, ako ho má oholiť, a potom si každý z nich robil svoje. Harry sa pripravoval do práce a strojček sa nehučne posúval po jeho tvári, pričom malé pásové prísavky, ktoré mu umožňovali pohyb, zároveň Harrymu príjemne masírovali pokožku. Nečakane sa prihodilo čosi mrzuté.

"Au! Ty si ma porezal, to sa ti ešte nikdy nestalo," skríkol Harry od bolesti.

"Prepáč, je mi to ľúto. Asi som unavený," ospravedlňoval sa strojček.

"Unavený? Hádám máš slabé batérie."

"Nie! Som unavený. A vôbec, daj mi pokoj!" odsekol strojček - dalo by sa povedať, že zlostne - a zoskočil z Harryho tváre. Ten zostal prekvapene stáť. Musel sa doholiť sám, starým elektrickým strojčekom. Dalo mu poriadne zabráť, kým ho našiel, nehovoriac už o problémoch so samotným holením.

Keď vošiel do kuchyne, manželka sa mu so slzami v očiach hodila okolo krku.

"Harry, ja to už dlhšie nevydržím!" zavzlykala. "Servírovač mi nedovolil robiť raňajky ručne. Vraj na to je tu on."

"Ale drahá! Automaty a elektronika nám predsa majú uľahčovať život. Bez nich by sme nemali len štvorhodinovú pracovnú dobu a museli by sme vstávať oveľa skôr. Potom by sme na seba nemali čas a boli by sme mrzutejší."

"Ja viem, Harry. Ale to už nemôžem nič urobiť sama? Nečinnosť ma strašne ubíja. A navyše, z tej novej bioelektroniky na mňa ide strach."

"Upokoj sa, Jenny. Sľubujem ti, že niečo vymyslím, ešte dnes." Harry sa zamyslel. Pravdupovediac, aj jeho občas premkol zvláštny pocit z toho, že ho všade obklopujú "inteligentné" prístroje.

Počas jazdy bioelektromobilom do práce neustále premýšľal o svete. O svete, ktorého doménou na začiatku štvrtého tisícročia sú všadeprítomné prístroje - pomocníci a čo možno najvyšší komfort pre ľudí. Jediná vec, ktorá bola podľa Harryho trňom v oku vyvinutej spoločnosti, bol ešte stále pretrvávajúci peňažný systém. Podľa neho peniaze nikdy nemohli prinášať radosť a šťastie a boli vždy len pôvodcami zla.

Z myšlienok ho vyrušilo náhle zastavenie auta.

"Čo sa deje, prečo sme zastavili?"

"Chcem si dnes spraviť voľno," odpovedal automobil monotónnym hlasom.

"Čože?!"

"Nemám dnes chuť už nikam ísť. Ak si myslíš, že len vy ľudia máte právo na voľný čas, potom dovoľ, aby som ťa vyviedol z omylu."

Harry sa rozhodol použiť manuálne riadenie, to však nereagovalo. Dvere sa otvorili, automobil ho požiadal, aby si vystúpil a nerušil ho.

To už prestáva všetko, pomyslel si Harry. Ešte že mám mobilné topánky.

"Vpred!" zavelil topánkam na voľnom priestranstve medzi dvoma mestami, asi sedem míľ od cieľa svojej cesty. Tie mu dali najavo, že nikam nepôjdu - prisali sa k ceste, až sa musel nakoniec vyzuť. Neostalo mu nič iné, len ísť pešo a navyše bosý.

Chcel zistiť, aký je čas, no hodinky mu oznámili, že nepracujú. Bol zúfalý, čo sa s tými prístrojmi porobilo, že odmietajú poslušnosť. To všetko tie hlúpe biočipy. Umožnili im myslieť a správať sa ako ľudom. V predstavách videl znehodnotené potraviny, kvôli dovolenke, ktorú si veľmi pravdepodobne vyberie jeho chladnička a tmavú obrazovku oddychujúceho televízora. Ktovie, či ho dvere vôbec pustia do bytu. A čo Jenny? Kde teraz je a čo asi robí?

Vtom Harry zalapal po dychu. Do hlavy mu vhupla rovnako desivá, ako reálna myšlienka. Veď celý svet prakticky riadia centrálné počítače, ktoré riešia politické problémy, určujú optimálne vzťahy medzi štátmi, ovládajú bojový arzenál, plánujú a roztriedňujú tovar a materiál. Netreba ani dodávať, že aj ich základ tvorí "nervová sústava" biočipov, avšak omnoho dokonalejších a inteligentnejších než u nejakého holiaceho strojčeka. Harry sa bál hoci len pomyslieť na to, čo sa stane, ak sa aj oni vzbúria.

Rozbehol sa vpred ako o preteky. Musí varovať kompetentných. Oni snád budú vedieť, ako predísť katastrofe celosvetových rozmerov.

Ubehol niekoľko desiatok metrov, keď náhle pocítil v hrudi tupú bolesť. Z tváre sa mu stratila všetka krv. Pred niekoľkými rokmi mal nehodu a museli mu namiesto srdca implantovať elektronickú náhradu. Ak ho pamäť neklame - s biočipom. Niekoľko metrov pred sebou, vedľa cesty zbadal telefónny automat. Musí sa k nemu dostať a varovať ľudí. Musí! Dýchalo sa mu čoraz ťažšie, sotva sa vliekol. Napokon sa doslova doplazil k automatu. Fučal a ťažko nasával do pľúc vzduch. Strhol slúchadlo z vidlice a s maximálnym vypätím síl si vyžiadal spojenie. Úplne posledné, čo počul, bolo: "Prosím položte slúchadlo. Dnes mám voľno."